

ANTISISTEMA A COREA DEL NORD

La preocupació per l'actuació dels anomenats «antisistema» és màxima a Barcelona. Fins i tot els progrés que fa quatre dies disculpaven el seu vandalisme han obert els ulls després dels greus disturbis de la vaga general. Com bé se sap a Girona (de fet, alguns participants en els aldarulls del 29-S ve-

Josep Lluís Micó

nien de les nostres comarques), aquest col·lectiu no és homogeni ni coherent. S'hi ajunten okupes amb iPhone, anarquistes del Barça, rodmons radicals i estudiants repetidors amb antecedents policials. Tant se val si s'ha de celebrar una Eurocopa o protestar pel Pla Bolonya, qualsevol excusa és bona per cremar contenidors, destrossar mobiliari urbà i robar texans de marca en botigues amb aparadors vulnerables. En els últims deu dies, sociòlegs, antropòlegs i

psicòlegs han redactat complicats informes i han copat les tertúlies radiofòniques per alertar que aquests suposats joves (n'hi ha de més de quaranta anys) clamen així contra un model que els condemna a renunciar al futur. Doncs si aquesta és la seva manera de queixar-se'n, el millor que poden fer és marxar. Jo els ajudaria en una hipotètica col·lecta per enviar-los, per exemple, a Cuba o Corea del Nord. Allà gaudirien de sistemes diferents, més d'esquerres.

Cartes

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

La MAT de campanya electoral

FRANCESC XAVIER QUER I BOSCH. ALCALDE DE CRESPIÀ. PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ DE MUNICIPIS MAT-AMMAT.

■ Les darreres gestions fetes a Madrid pels alcaldes, davant els ministeris de Medi Ambient i d'Indústria, han evidenciat que el soterrament de la MAT, ara, només és una qüestió política i econòmica.

A Catalunya entrem en un període electoral que acabarà amb un nou Govern a la plaça de Sant Jaume. Del qual esperem que vetlli i defensi les reivindicacions dels alcaldes i ciutadans que aposten pel soterrament de la MAT. La qüestió política estarà a les seves mans.

I com que no cal explicar a ningú que estem en temps difícils que requereixen austeritat i eficiència, la qüestió econòmica del soterrament de la MAT agafa encara més força.

El soterrament plantejat pels alcaldes a partir dels estudis realitzats pel CILMA és una opció molt més econòmica que la que en l'actualitat es pretén fer. Soterrar en corrent continu de Baixàs a Santa Llogaia i continuar en corrent altern amb una línia aèria fins a Bescanó, és molt més costós que soterrar en corrent altern des de Baixàs fins a Bescanó, incloent-hi el ramal de Riudarenes. I això sense comptar l'estalvi en costos socioeconòmics i ambientals.

Si volem deixar la nostra dependència del totxo, caldria que s'apostés també per la innovació. I no cal dir que el soterrament de la MAT és un veritable repte en innovació tèc-

nica i tecnològica, que a sobre es pot fer estalviant diners. Per això la MAT hauria d'estar també de campanya electoral. Altra cosa és que els de la campanya la hi vulguin.

Que els parquímetres et confonguin!

JORDI FORNELLS.

■ Dimecres 6 d'octubre, a les quatre de la tarda aparco davant de la Normal, al carrer de la Creu, zona blava. Vull pagar el pàrquing amb dos euros per estar-m'hi el màxim permès (l'import és d'1,90 euros) i la màquina no respon. Insisteixo, deu estar apagada, penso jo perquè és l'hora de dinar (d'una a quatre no es paga, abans el vigilant les tornava a engeggar manualment). Torno a les 4.15, el mateix, i a les 4.30 també torno per pagar, sempre amb els meus dos euros, que és tot el que tinc, amb la idea de perdre els deu cèntims de canvi. Res. Me'n vaig a l'església de Sant Josep, no puc esperar. Al cap d'una hora ja tinc la multa corresponent. Trobo el jove de Mifas, que molt amablement em diu que la màquina no torna canvi (cosa que és escrita al parquímetre) però també em diu que només funciona amb l'import exacte (cosa que no és escrita al parquímetre). Pago els 6,20 perquè no vull tenir una multa pendent. El noi de Mifas, molt educat, m'ajuda amb el tràmit de pagar amb targeta.

Potser vaig pecar d'ingenu pensant-me que les màquines s'havien espantat (santa innocència la meva). No vull reclamar res, només vull que la persona encarregada de la gestió de les zones blaves faci el favor de posar tota

la informació als plafons dels parquímetres, on es digui, i clarament, que s'ha de posar sempre l'import exacte, i és que, avui dia amb aquests preus, necessitem una bossa de cuir amb monedes lligada com les de les pel·lícules de romans. Confio que sigui així, les confusions no ajuden a ningú. Gràcies.

Santi Vila i la Guàrdia Civil

RUBÈN NOVOA I ARRANZ. GIRONA.

■ El candidat que Artur Mas ha escollit perquè representi CiU a les comarques gironines cada dia em sorprèn més. Com a exmilitant de Convergència ja vaig denunciar públicament en el seu dia que qualifiqués de deriva grotesca i radical el sentiment independentista de molts convergents de bona fe i que es presentés com un catalanista còmode amb Espanya. Vaig abandonar CDC el passat mes de juny just quan el mateix Santi Vila va fer grans apologies de les curses de braus, especialment amb el seu vot negatiu a la ILP sobre l'abolició d'aquestes al Parlament de Catalunya. Després de la sentència de l'Estatut vaig decidir entrar a militar a Solidaritat Catalana per la Independència des del minut zero per l'amistat i la confiança que tinc en una de les ments més lúcides de l'independentisme català: l'Alfons López Tena. L'última del Santi Vila és proposar el retorn de la Guàrdia Civil a Figueres per amagar la seva total incapacitat com a alcalde per arreglar la problemàtica social que viu un dels barris més conflictius de la seva ciutat. Espanya, toros i Guàrdia Civil. Voleu dir que aquest és el canvi de CiU per Girona?

TESTOSTERONA VERSUS ENCÈFAL

A Pío García Escudero no li importaria morir com un toro de lídia, és més, ho preferiria. Potser ho digui per presumir

de mascle sense adonar-se que al mateix temps presumeix de ximple. Home, home, el toro de lídia és molt fort, en efecte, fins i tot molt viril, si aquest és el seu ideal d'home, però no té gaire intel·ligència. Li posen les banderilles perquè es deixa enredar per l'esquer, el piquen perquè s'equivoca d'enemic, el toregen perquè vol lluitar contra un drap sense adonar-se que el drap no és, en efecte, més que un drap, i el maten perquè no n'aprèn, és a dir, perquè es passa tota la corrida ensopgant en la mateixa pedra. El toro de lídia té, en fi, molta testosterona però va el pobre escàs de neurones. Cap intel·lectual que es preï s'identificaria amb aquest quadrúpede tan bell i tan, com en diuen alguns, *zaino* (què dimonis deu significar *zaino*?).

Com que no tenim ni idea de què vol dir *zaino*, ignorem també si és aquesta qualitat del toro de lídia la que tant agrada a García Escudero. En tot cas, els contribuents preferiríem que els nostres polítics elegissin models per viure i per morir en els quals les neurones tinguessin més importància que la testosterona. A aquest país li ha fet molt de mal aquesta hormona. Va ser la responsable d'una guerra civil i d'una dictadura de 40 anys al llarg dels quals només es van utilitzar per governar els atributs masculins. És cert que alguns ministres de Franco els tenien tan grossos com un toro de lídia, però hauria estat molt més rendible, i més humà també, que governessin amb el cervell. No era fàcil demanar cervell a aquells pobres ministres i directors generals, però aquest hauria estat el nostre desig.

En la discussió sobre l'anomenada Festa Nacional (quins ous, amb perdó) s'estan cometent molts excessos, molts. El que no imaginàvem era que la dicotomia tradició versus modernitat fos substituïda per la parella testosterona versus encèfal. Gràcies a l'encèfal, que és la part més noble del cervell, hem sublimat històricament l'empenta, amb freqüència brutal, de la testosterona. Estaria bé que continuéssim per aquest camí que ens diferencia de les bèsties.

Per això ens sona tan malament la intervenció del senyor Pío.

Juan José Millás

Carlos Arbó

LA FESTA DE LA CONCÒRDIA

La festa del 12 d'octubre és una diada d'exaltació de la hispanitat en honor a un passat colonialista que va durar fins que els països conquistats segles abans a sang i foc es van independitzar d'una metròpoli caduca i corrupta. Malgrat tot, el pensament reaccionari, d'ara i d'abans, no renuncia a defensar l'existència d'un vincle comú fonamentat en la llengua i la

cultura que conformaria una determinada «raça hispana». L'any 1915, la patrioteria *Unión Iberoamericana* ja lluitava pel reconeixement del «*Día de la Raza Española*» com a festa nacional. Anys més tard, pensadors d'extrema dreta com **Ramiro de Maeztu** i **Ernesto Jiménez Caballero** clamarien per instaurar el *Día de la Hispanidad* amb la voluntat d'enaltir el mite d'una Gran Espanya Imperial. Aquest discurs va aglutinar, en els anys de la Guerra Civil, els traïdors a la República i es va perllongar durant el franquisme.

Segons aquesta tesi, no es tractaria d'una raça en el sentit biològic, barreja del tipus hispà creuat amb el tipus indígena, sinó d'una accepció cultural deguda a la confluència de la civilització (l'espasa dels conqueridors era massa persuasiva) i de l'evangelització (els clergues no miraven gaire prim per aconseguir conversions a la fe catòlica).

Encara avui, el substrat ideològic de la festa de la raça, de l'estirp, de la hispanitat o de la nació espanyola, que va adquirir rang jurídic amb la llei 18/1987 de 7 d'octubre, és motiu d'enfrontament entre els pobles d'Espanya i també amb els d'Iberoamèrica.

El ministre socialista **Virgilio Zapatero**, a la sessió de 17 de setembre de 1987 del Congrés dels Diputats, no va tenir cap empatx a vincular l'efemèride del descobriment d'Amèrica amb la simbologia de la identitat nacional espanyola. Per contra, el diputat **Ramón Tamames** d'Izquierda Unida-Esquerra Catalana, va proposar declarar *Fiesta Nacional* el 6 de desembre, dia de la Constitució. En canvi, el grup de la Minoria Catalana (CiU) va retirar les esmenes parcials sense dir ni ase ni bèstia.

Per tot plegat, la festa del 12 de Octubre no té un caràcter neutral sinó que ressuscita conceptes de pàtries o identitats, termes que han canviat al llarg de la història, encara que, per a alguns, siguin eterns i inamovibles.

Enmig d'aquest maremàgnun, potser la celebració d'una festa dedicada a la concòrdia iberoamericana ajudaria a apaivagar els ànims. Parlant, la gent s'entén com assenyala **Pablo Neruda** en el llibre *Confieso que he vivido*: «*Qué buen idioma el mío, qué buena lengua heredamos de los conquistadores torvos... Por donde pasaban quedaba arrasada la tierra... Nos dejaron las palabras.*»